

det varer ret længe, før vi ogsaa faar den ind her i Salen. Saa er Spørgsmaalet: Hvorledes vil vi tage imod denne Bevægelse, hvorledes vil Ministeriet fremføre denne Sag, og hvorledes vil vi behandle den? Dette er efter min Mening en Prøvesten, og vi skal vogte os stærkt for ikke at bestaa denne Prøve. For hvis vi ikke bestaar den, saa vil det betyde noget for dem, der løber Storm mod Parlamentarismen. Det vil betyde noget for dem, om de kan pege paa et Forhold, der staar i en saa nær Forbindelse med det Spørgsmaal, som vel optager alles Sind for Øjeblikket: Beskæftigelsen af Menneskene, Udviklingen af vore Næringsveje, det vil betyde noget for dem, om de kan pege paa et saadant Forhold og sige: Ja, se, den Sag kunde de ogsaa kun søle ned i Partikævlet og i Personkævlet, den kunde heller ikke blive løftet op over det.

Og hvis de kan sige dette, saa er vi daarligt stedt. For hvad vil de Mennesker give os i Stedet for Parlamentarismen? De kan kun pege paa en eneste Ting, og det er noget gammelt. De kan pege paa Absolutisme og paa den Form for Absolutismen, som Diktaturet er. Det er alt, andet har jeg ikke hørt. Men disse Ting kender vi, vi kender dem fuldstændig til Bunds. Vi beklager, at de, der løber Storm mod Parlamentarismen uden at kunne sætte noget i Stedet for den, at de har glemt disse Ting; men vi har ikke glemt dem, vi kender deres Synderegister og er i Stand til at notere det op for disse Folk; og vi ønsker ikke at begynde forfra paa den Bøvl.

Det ser jo nu ud, som om vi skal ud til Valg. Det vigtige Arbejde, som vi er i Færd med her, skal altsaa nu jages igennem i Huj og Hast og som Følge deraf blive noget Jask. Jeg tror ikke, dette er nødvendigt. Det vil, forekommer det mig, blive lidt vanskeligt — og jeg skal ikke tage fat paa den Opgave — at forklare Vælgerne, at det virkelig var nødvendigt at gaa til Valg i en Situation som denne, fordi to Herrer, Statsministeren og en politisk Fører, ikke kunde blive enige om, hvordan det virkelig var gaaet til med en Historie, som vi er ude over. At noget Menneske gider, det begriber jeg ikke.

Men det er altsaa det nævnte Forhold, som gør, at vi skal kastes ud i denne Valgkamp, og saa skal vi jo altsaa faa Befolkningen sætset op og ægget op med alle mulige Midler. Alt det onde og daarlige, der er i Befolkningen, det skal vi selvfølgelig af bedste Kræfter se at faa op paa Overfladen, saadan at det kan vendes for hver Part imod den anden eller de andre Parter. Men hvis

de Herrer tror, at Tyngdepunktet ved dette Valg eller ved kommende Valg kommer til at ligge i Spørgsmaalet om, hvem af de to Herrer der har Ret, den højtærede Statsminister eller det ærede Medlem Hr. Rode, saa tager de mægtigt fejl. Tyngdepunktet kommer til at ligge i Erhvervs-spørgsmaalet, det kommer til at ligge i Spørgsmaalet om Beskæftigelsesgraden.

Og dér vil jeg for mit Vedkommende sige, at jeg vil paa ingen Maade forkaste det Grundlag, som den højtærede Regering giver os at arbejde paa i denne Henseende. Derimod vil jeg forkaste een Ting, nemlig de Midler, Regeringen foreslaar at anvende for at faa Penge. Men jeg kan ikke se rettere end, at Regeringen maatte kunne opgive disse Midler, hvis den i øvrigt faar gennemført Ting i dette Lovforslag, som den sætter Pris paa. Jeg synes, Regeringen alene ved Anvendelsen af ganske almindelig sund Menneskeforstand og Logik maa kunne se, at den bør opgive dette.

Jeg vil bede det høje Ministerium tænke sig den Situation, at vi havde indført den socialistiske Stat, og at i den nogle Rigsdagsmænd kom frem med et Forslag, som krævede et privatkapitalistisk Monopol oprettet ad Lovgivningens Vej. Saa vilde jo Regeringen med Rette kunne sige: I maa jo være sindssvage. Hvor kan I tro, at man kan fælde noget saadant ned i et socialistisk Samfund? Men nu vender vi om, og jeg spørger: Er det ikke det samme, der sker gennem dette Lovforslags Anvisning af, hvordan Pengene skal skaffes til Veje? Er dette andet, end at man indfælder en socialistisk Konstruktion i et kapitalistisk Samfund? Jeg kan ikke se det. Men disse to Ting er Modsigelser, og derfor siger jeg: Ved Anvendelse af almindelig sund Menneskeforstand og almindelig Logik maatte Regeringen kunne se, at den bør trække sig tilbage paa dette Punkt. For De kan sige saa meget, De vil: Vi ønsker den socialistiske Stat gennemført, det er det, vi arbejder paa, men foreløbig er den jo ikke gennemført, foreløbig er den kapitalistiske Stat en Kendsgerning, og derfor kan vi dog ikke godt forlange at faa Lov til at nedfælde en saadan rent socialistisk Konstruktion i denne Organisme. En anden Ting er, at vi vil forsøge, om vi ikke kan smugle den ind i Organismen, saa smugler vi et Ferment ind, der sammen med hundrede andre Fermenter, som er smuglet ind i den kapitalistiske Organisme, bringer den i Opløsning. Det kan jo være meget rigtigt ud fra et socialistisk Synspunkt, men man kan